

Razlike između Biblije i Kurana

Kuran ili Koran (na arap. „čitati naglas“, „kazivati“, „recitovati“) je sveta knjiga islama za koju se tvrdi da je Džibril (anđeo Gabrijel) prenio preko izaslanika Muhameda u periodu od 23 godine (između 611-633. godine n.e.), poslednjeg u nizu biblijskih izaslanika. Muhamed i njegovi sledbenici zabilježili su mnoga od ovih isprekidanih otkrivenja, i posle njegove smrti ostalo je mnogo zapisanih fragmenata i mnogo onih koji su se sjećali njegovih kazivanja. Opsežni tekst je sastavljan u vrijeme vladavine prvih nekoliko kalifa, a varijante su zabranjene. Kuran je podijeljen u 114 poglavlja koja se nazivaju sure i koja sadrže različit broj stihova pod imenom ajeti (znaci). Po mjestu Božjeg obraćanja Muhamedu, razlikuje se između mekanskih i medinskih sura. Poglavlja nijesu raspoređena hronološki niti tematski, već prema dužini, od najdužih do najkraćih. Tako se mnogo ranih otkrivenja iz Meke našlo na kraju, a kasnije sure iz Medine na početku. Zajedno sa kratkim naslovima, sve osim jedne, sure počinju sa Bismilom: „U ime Alaha, Milostivog, Samilosnog!“ U razvoju arapskog jezika, Koran ima ključno mjesto, jer su Arapi dotle faktički bili nepismeni. Pored suna, Kuran je glavni izvor islamskog zakona, šerijata. Iste se teme iznova ponavljaju: poziv na poštovanje Alaha, nužnost sprovođenja pravde, ništavnost neznabožičkog načina života, neizbježnost sudnjeg dana i kazne koje iščekuju zlikovce, a raj kao nagrada za pravedne.

Za muslimane, Kuran je poslednja riječ Alaha koja konačno definiše islam kao najsavršeniji oblik drevne monoteističke religije. Osnovni zahtjevi muslimanskog života su dnevne molitve, milostinja, post u mjesecu ramazanu i hodočašće u Meku. Društvene reforme su uspostavljene, a među njima su zakon o nasleđu, zakon o kriminalu, zakon o ponašanju muževa i žena, roditelja i djece i vlasnika robova, te zakon o odnosu trgovaca i muslimana prema nemuslimanima.

Razlike između Biblije i Kurana

Premda Kuran deklarativno priznaje ranije svete knjige Starog – Tevrat i Novog Saveza – Indžil (vidi: Sura 5:43-46, 47, 68; Sura 10:94; Sura 6:114,115), muslimanski vjeroučitelji ih podređuju Kuranu i zabranjuju vjernicima.

„*Pitanje*: Da li je dozvoljeno muslimanu da posjeduje Indžil (Jevanđelje) da bi znao Allahov govor Njegovom robu i poslaniku Isau, neka je na njega mir i spas?

Odgovor: Nije dozvoljeno posjedovanje bilo čega od prijašnjih knjiga koje su prethodile Kur'anu kao što je Indžil, Tevrat ili drugog zbog dva razloga:

Prvi razlog:

Sve što je bilo korisno u njima Allah, neka je slavljen i uzvišen, je to objasnio u Plemenitom Kur'anu.

Drugi razlog:

U Kur'anu je sve ono što je dovoljno bez potrebe za ovim knjigama, zbog govora Allaha uzvišenog:

'Objavljuje tebi Knjigu s Istinom, potvrdu za ono ispred nje.' (Alu-Imran, 3 ajet)

I zbog govora uzvišenog:

'A objavili smo tebi Knjigu s Istinom, potvrdom za ono prije nje od Knjige, i čuvarom nad tim. Zato sudi među njima onim šta je objavio Allah.' (El-Maida, 48 ajet)

Tako da ono što je bilo od hajra u prethodnim knjigama (objavama) se nalazi u Kur'anu.

A što se tiče govora pitalaca da on želi da zna Allahov govor Njegovom robu i poslaniku Isau, alejhi selam, onda, Allah nam je prenio kazivanja o onome što je korisno od toga tako da nismo u potrebi da tragamo za tim pored Kur'ana, takođe Indžil koji sada postoji je iskrivljen a dokaz tome je postojanje četiri Indžila, svaki od njih se razlikuje jedan od drugog, znači, ne postoji jedan Indžil tako da se neće oslanjati na njih (uzimati u obzir).

A što se tiče onoga ko traži znanje a koji posjeduje znanje kojim može spoznati istinu od zablude onda nema prepreke da se upozna sa njima (prijašnjim objavama) kako bi odgovorio na ono što je u njima od neistine i kako bi uspostavio dokaz nad onima koji ih prihvataju.“¹

Moramo primijetiti da sličnu strategiju sklanjanja Svetog Pisma od vjernika primjenjuju i crkvene vođe.

---

¹ Izvor fetve šejha Usejmina: <http://ar.islamway.net>

Izvor fetve Ibn Baza: www.Binbaz.org

Očigledno je da postoje ozbiljne razlike između Biblije i Kurana.

Prije nego što uđemo u datu tematiku, treba napomenuti da su religijske rasprave jedna od najvećih neprilika u koje čovjek može da upadne. Stvari se posmatraju i vrednuju pristrasno, mjere različitim mjerama, gledišta su međusobno toliko suprotstavljena da sve što iznesete nekom drugom može zvučati neubjedljivo ili čak besmisleno. Na nivou sukoba mišljenja među ljudima, ove rasprave mogle bi trajati beskonačno. Kako god, dobronamjernost prema svim ljudima, bez obzira na njihova vjerska i druga uvjerenja treba biti glavni motiv svakog ukazivanja na eventualne zablude. (Autor ovog rada je kao nekadašnji pomorac i putnik po svijetu proveo dosta vremena u muslimanskim zemljama i cijeni taj narod.)

Jedino što može da napravi presudnu razliku je standard iznad ljudskog – božanski standard za utvrđivanje istine. Logično je da u domenu religije istinu može da definiše samo Bog. Biblija (Stari i Novi Savez) potvrđuju svoju [nadahnutost iz božanskog izvora](#).

1. Biblija odgovara logici, nauci, iskustvu, poznatoj istoriji, savjesti i zdravom razumu. Ona je tačna i pouzdana sa nekoliko različitih aspekata: veliki broj naučnih dokaza potvrđuje Bibliju; proroštvo (predskazanja) potvrđuje Bibliju; ona je tekstualno vjerodostojna i dokaziva kao što to potvrđuju najstariji otkriveni manuskripti; istorijski je posvjedočena ne samo od Jevreja i ljudi koji su živjeli u vrijeme Isusa Hrista, već i relevantnih istoričara.
2. Biblija otkriva transparentnog Stvoritelja i Spasitelja, koji na jasan način obznanjuje sebe.
3. Biblija nas informiše o ljudskoj istoriji od postanka, o Padu u grijeh i pobuni protiv Boga, te moralnim i drugim konsekvencama pobune i stanja čovječanstva u uslovima postojanja grijeha.
4. Biblijska teologija jasno izlaže Božji Plan spasenja koji sprovode Bog Otac i Njegov Sin Isus Hrist.
5. Sam Bog ostavlja svjedočanstvo da je to Njegova Riječ, što je Sin Božji Isus Hrist sam potvrdio.
6. Moralno i etički Biblija je superiorna u odnosu na ostalu vjersku literaturu.
7. Biblijska istina je praktična. Ona je savršen i primjenljiv odgovor na čovjekove duhovne potrebe. Ona govori našem umu kako da pravilno upotrijebimo svoju volju i da se sačuvamo od zla u trenucima iskušenja. Ona pruža razlozan odgovor, ne na nevažne, već na suštinske potrebe našeg bića. U svojoj suštini istina je dobra jer otkriva Božju ljubav prema nama (ali ne i prema našim grijesima i samopravednim zamislama).
8. Razmišljanjem o svrhovitosti (smislenosti) biblijske nauke, mi prepoznajemo i spremnost istine da izdrži svaku kritiku i preispitivanje. Istinu prihvatamo zato što smo je razumjeli, a ne zato što smo dobili neki znak da ona to jeste. Na osnovu smisla onoga šta je kazano prosuđujemo ispravnost autoriteta koji govori.
9. Biblija ima silu da radikalno utiče na naše živote; otuda proizilazi da je ona živa Božja Riječ.
10. Iako je Biblija kompilacija nastala sabiranjem djela oko 40 različitih pisaca u rasponu od oko 1500 godina, jedinstvo njene nauke je fascinantno.
11. Biblija je gotovo savršeno sačuvana kroz vrijeme.
12. Biblijski pisci su uglavnom bili proganjene ili osporavane ličnosti zbog onoga što su otkrivali.
13. Biblija nije knjiga koja je nastala kao plod ljudskog umovanja, prosto zato jer ne odgovara psihološkim potrebama čovjeka.
14. Biblija ne ugađa ljudskoj sujeti niti uljepšava stvari, već prikazuje ljude i događaje onakvima kakvi jesu.
15. Biblija je plod saradnje božanskog i ljudskog, na Božju inicijativu. Ali Bog se ne predstavlja kao Pisac, pisci Biblije su bili Božji pisari koji su se izražavali na svoj način, iako postoje djelovi Biblije koji su proizvod direktne božanske objave, verbalnog nadahnuća ili diktata Duha Božjeg ili preko anđela. Božanski um i volja se kombinuju sa ljudskim umom i voljom; tako su izjave čovjeka riječ Božja.

S druge strane, Kuran je – vjeruju muslimani – čista, doslovna i neizmijenjena riječ Božija koju je Alah tokom perioda od 23 godine diktirao Muhamedu preko anđela Džibrila, nakon čega je Muhamed tu poruku prenosio svojim sledbenicima koji su je potom zapisivali i sve to sklopili nakon prorokove smrti. Kuran je napisan u prvom licu: u njemu, Alah se obraća ljudima i to najčešće u množini kao „Mi“, rjeđe u jednini kao „Ja“. To je fundamentalna razlika zbog koje hrišćani ne tretiraju Bibliju kao muslimani Kuran, i to iz jednostavnog razloga: muslimani Kuran skoro pa obožavaju.

Kuran tvrdi da su poruke koje je Alah slao preko svojih izabranika u prošlosti – Abrama, Mojsija, Isusa – vremenom korumpirane i izmijenjene te uprljane lažnim vjerovanjima, tako da ono što sada piše u Bibliji, i u Starom i Novom Savezu, nije ono što je pisalo na početku kada je predato.

Recimo, Kuran ne priznaje Boga kao Oca i Isusa kao Sina Božjeg. Isus je samo prorok, drugi najvažniji **posle**

Muhameda, koji se rodio tako što je Alah oplodio djevicu po imenu Marija; to, međutim, ne znači da je Alah otac Isusov jer „Alah stvara što On hoće; kada nešto odluči, On samo za to rekne: ‘Budi!’ — i ono bude.“

Alah je Isusu dao jevanđelje i ovaj nikada nije tvrdio da je Sin Božiji, ali su njegovi učenici to iskrivili i počeli da obožavaju tvorevinu umjesto Stvoritelja te da mijenjaju tekst jevanđelja. Dalje, Kuran kaže da cjelokupna novosavezna priča o hapšenju, suđenju, presudi, raspeću, pogrebu i uskrsenju Hristovom u osnovi nije tačna zato što ga „nijesu ni ubili ni raspeli, već im se pričinilo“ te da „ga je Alah uzdigao Sebi“. Drugim riječima, Bog je neznano zašto obmanuo i Rimljane i Jevreje i Isusove sledbenike i napravio da misle da je neki drugi čovjek Isus ili da misle da je tu čovjek Isus iako nikoga tu nije bilo.

Očigledno, oboje ne može biti istina. Ovdje se suočavamo sa „vječitim pitanjem“ nalik onome koje je lansirao ateizam nasuprot biblijskom kreacionizmu: Šta je starije, jaje ili kokoška?, gdje se polazi od skrivene pretpostavke da bi jaje moralo biti starije jer su svi živi organizmi nastali iz mrtve materije i postepeno evoluirali od najjednostavnijih ka složenim oblicima života. U slučaju Biblije i Kurana, imamo situaciju gdje mlađi („jaje“) demantuje vjerodostojnost starijega („kokoške“) i postavlja se kao superioran (islam i za Muhameda tvrdi da je iznad svih drugih Alahovih poslanika prije njega). Da bi nam bilo jasnije koliko su zapravo ovi pokušaji osporavanja Biblije netačni i Kuran, grubo rečeno, njen loš falsifikat, postavimo uporednu tabelu.

TERMIN	BIBLIJSKA RELIGIJA	ISLAM
Vrijeme osnivanja	Od Stvaranja	Od 622. n.e.
Osnivači	Bog definiše vjeru od Adama preko Noja, Abrama, Mojsija, proroka, Hrista, apostola, do sadašnjeg vremena (neprekidni kontinuitet i saglasnost datih istina)...	Muhamed. (Svjedočanstvo jednog čovjeka, nastalo iz, blago rečeno, misterioznog iskustva i okolnosti.)
Kome je religija data?	Cijelom čovječanstvu preko od Boga izabranih propovjednika i nosilaca istine.	Arapima.
Shvatanje Biblije	Nadahnuti i istinita riječ Božja (2. Tim. 3:16), sastavljena od spisa Starog i Novog Saveza.	Poštovana proročka riječ, ali Biblija je vjekovima iskvarena i samo je tačna onoliko koliko se slaže sa Kuranom (3:78).
Shvatanje Kurana	Proizvod preislamskih vjerovanja među Arapima i semitskim narodima i vjerskog djelovanja Muhameda. Ne može se utvrditi njegova tačnost niti čak ko ga je pisao.	Konačno otkrivenje Alaha cijelom čovječanstvu dato preko anđela Gabrijela Muhamedu u periodu od preko 23 godine. On je bez greške sačuvan od Alaha. Prihvata Bibliju (2:136, 4:163, 10:94).
Davanje otkrivenja od Boga	Putem nadahnuća, preko od Boga odabranih ljudi, sa jasnim uputima, porukama, savjetima i tematikom.	Navodno direktno od anđela Džibrila, bez potvrde božanskog izvora kakvu nalazimo u Bibliji, tematski nedefinisano, puno kontradikcija, mitologije i nejasnoća.
Naučna provjerljivost Biblije i Kurana	Naučno dokaziva; brojni naučni dokazi potvrđuju Bibliju. Istorijski tačna.	Naučno netačan, brojne apsurdnosti. Istorijski netačan, anahronizmi.
Poruke Biblije i Kurana	Univerzalna poruka za sve ljude i sva vremena.	Poruka u kontekstu shvatanja Arapa iz 7. vijeka.
Osnovna doktrina	Bog je Stvoritelj i On definiše poredak života, moralnost i vrlinu. Čovjek je pao u grijeh, ali Bog nas voli i ima plan spasenja za nas koji se realizuje kroz Sina Božjeg Isusa Hrista. Opravdamo se i spasavamo voljnim pristankom i ulaskom u savez sa Bogom, vjerom u poslušnosti.	Šest članova Vjere: Nema Boga osim Alaha, anđeli, svete knjige (Tora, Psalmi, Novi Zavjet, Koran), proroci, sudnji dan, Alahovo predodređenje.

Kakav je Bog?	Biblijski Bog je apsolutno pravedan. On sam pokazuje samopožrtovanu ljubav za grešnika preko svog Sina da bi ga oslobodio od krivice i kazne za počinjene grijeha (Isaija 53:5; Psalam 34:22; Jovan 3:16-18). Ljudi su Božja djeca.	Islam predstavlja Alaha kao samovoljnog despota koji, budući da ima neograničenu moć, radi šta hoće. Po Kuranu Bog kažnjava koga hoće, a traži kome hoće. Takav Bog ne uliva povjerenje i takvom Bogu ljudi ne mogu da služe iz ljubavi, već samo iz moranja i straha. Ljudi su robovi Alaha.
Motiv vjere u Boga	Božji otkriveni sveti karakter, smisao i odgovori na suštinske probleme čovjeka čine Njegove objave autentičnim i kritički provjerljivim. Služba iz ljubavi.	Slijepo vjerovanje i pokoravanje autoritetu (Alahu i njegovom proroku), bez obzira na njegove zahtjeve. Služba iz straha i koristoljublja.
Stvaranje i starost Zemlje	Bog je stvorio naš univerzum, Zemlju i život na njoj za 6 doslovnih dana (Postanje 1:1-1-31 – 2:1-4), prije nešto više od 6.000 godina prema biblijskoj hronologiji .	Kuran je prilično nejasan oko toga, i prema Kuranu, stvaranje je trajalo 6 ili 8 <i>razdoblja</i> . Muslimani ne vjeruju u biblijsku hronologiju o starosti Zemlje.
Glavne vjerske prakse	Stupanje u savez sa Bogom (čiji znak je nekad bilo obrezanje, ili u hrišćanskoj eri krštenje), život u vjeri i poslušnosti Božjim uputima.	Pet stubova: molitva, hodočašće u Meku, post, priznanje vjere, davanje milostinje (samo Muslimanima).
Vjerski zakoni i svrha religije	Dekalog kao najviši moralni Zakon (2. Mojsijeva 20:1-17), koji se sažima u ljubavi prema Bogu i međusobnoj ljubavi. Pronošenje Riječi Božje svim narodima u svrhu prihvatanja Božjeg plana spasenja.	Šerijat (islamski zakon) reguliše svaki aspekt pobožnosti i ličnog života muslimana, kao i vođenje islamske nacije, uz strogi krivično-pravni zakonik.
Dan odmora	Subota, sedmi dan u sedmici kao uspomena na Stvaranje (Postanje 2:3; 2. Mojsijeva 20:8-11).	Islam ne poznaje dane odmora kao Jevreji i hrišćani. Vrijeme zabranjeno za rad je vrijeme džuma-namaza. Petak je najodabraniji dan u sedmici za muslimane.
Vjerska sloboda i sloboda savjesti	Čovjek je slobodno moralno biće koje može samostalno odlučiti da prihvati ili odbije Boga (Jošua 24:15; 1. Korinćanima 10:23; Galatima 5:13). Bog predočava posledice jednog ili drugog izbora (5. Mojsijeva 11:26-28; 30. glava) ali ne vrši prisilu.	Kazna za napuštanje vjere je smrt.
Nametanje religije silom, „sveti rat“	Prvobitni Božji poredak života može se uspostaviti samo nakon realizacije Plana spasenja, ne u uslovima kontaminacije grijehom. Bog poštuje slobodnu volju i izbor svakog čovjeka, te prema tome religija se ne može nametati silom, već se širi propovijedanjem Božje objave.	Od muslimana se zahtijeva da idu u „sveti rat“ (džihad) sa ne-muslimanima kako bi ih pokorili i pridodali njihove teritorije „Domu islama“ (2:191, 9:5, 9:29). Islam uči da se religija čuva i održava strogim krivično-pravnim zakonima i nametanjem drugima.
Bog	Bog je jedan (5. Mojsijeva 6:4; Marko 12:29; 1. Korinćanima 8:4,6; 1. Timoteju 2:5; 6:16).	Nema drugog Boga osim Alaha. On je stvoritelj univerzuma (3:191), suveren nad svim (6:61-62).
Poznavanje Boga i spoznaja istine	Bog se jasno predstavlja čovječanstvu, apelujući na razum (Rim. 1:19,20) i na Njegove karakterne osobine (Jevr. 1:1). Istina od Boga oslobađa i oplemenjuje čovjeka (Jov. 8:31,32; 17:17; 2. Kor. 9:8; 2. Tim. 3:17).	Alah je nespoznatljiv. Kuran obiluje mističnim, mitološkim i nejasnim jezikom, punim besmislica, magijskih elemenata i sujeverja, te pobuđuje fanatične motive religiozne revnosti i beskrajnih ponavljanja vjerskih obaveza (mantranje).

Božja imena	Biblijski Bog nikad nije nazvan imenom „Alah“.	Arheološki artefakti i istorija religije otkrivaju da je Alah ime „boginje Mjeseca“ tj. jedno od imena za Semiramis (Nimrodovu majku-ženu).
Isus Hrist	Utjelovljeni Sin Božji na zemlji (Jovan 1:1,14; Matej 1:20-23; Galatima 4:4,5) koji je radi našeg spasenja postao Sin čovječi sa prirodom kao što je naša kojoj je potrebno iskupljenje od grijeha (Jevrejima 2:17), jedini kvalifikovani Posrednik između Boga i čovjeka (1. Timoteju 2:5; Djela 4:12).	Vrlo veliki prorok, drugi posle Muhameda. Isus nije sin Božji (9:30), nije božanski (5:17,75) i nije raspet (4:157).
Isus kao Sin Božji	Termin koji jasno označava Isusovo božansko porijeklo i identitet prije utjelovljenja.	Doslovni sin Božji u smislu stvaranja na zapovijest, te prema tome, Isus ne može biti sin Alahov.
Isusova smrt	Raspeće	Nije umro, već se uznio tjelesno na nebo. Neki učenik je umro umjesto njega.
Raspeće	Način na koji je Isus preuzeo na sebe grijeh svijeta. Samo kroz tu žrtvu omogućeno je spasenje od kazne za grijeh koje je smrt (1. Petrova 2:24; 1. Jovanova 5:10-13).	Isus nije umro na krstu. Umjesto toga, Bog je dozvolio da Juda izgleda kao Isus tako da je Juda razapet (4:156-158). (Implikacija je opet da Bog obmanjuje ljude za svoje ciljeve.)
Pomirenje Boga i čovjeka	Žrtva Hristova kao osnov pomirenja (1. Petrova 2:24) koji omogućava čišćenje grijeha (1. Jovanova 2:2) i usvajanja u Božju porodicu (Jovan 1:12), te opravdanje vjerom (Rimljanima 5:1) u poslušnosti Bogu (Rimljanima 6:16-23).	U islamu ne postoji djelo pomirenja osim priznanja grijeha i pokajanja grešnika, u domenu korigovanja spoljašnje forme ponašanja.
Isusovo uskrsenje	Potvrđeno (1. Korinćanima 15:3-8). Osnov za Njegovo dalje posredovanje pred Bogom u našu korist u nebeskoj Svetinji (vidi Jevrejima poslanicu).	Porečeno, pošto nije ni umro.
Sveti Duh	Božja i Hristova posebna prisutnost, za nadahnuće i vođstvo Božjeg naroda.	Anđeo Džibril je direktno predao riječi Kurana Muhamedu.
Muhamed	Prorok koji ne može proći test biblijskih proroka , u kontradikciji sa Božjom Riječju, rođen 570. godine u Meki, osnivač islamske religije.	Posljednji i najveći od svih Alahovih proroka čiji Kuran je najveća od svih nadahnutih knjiga (elitističke tvrdnje bez pokrića).
Anđeli	Stvorena moćna duhovna bića u službi Bogu (Jevrejima 1:14), na višem nivou od čovjeka, sa svim odlikama ličnosti, inteligencijom, emocijama i voljom (Matej 8:29; 2. Korinćanima 11:3; 1. Petrova 1:12; Luka 2:13; 8:28-31; Jakov 2:19; Otkrivenje 12:17; 2. Timoteju 2:26; Juda 1:6). Imaju slobodnu volju i mogu pasti u grijeh.	Stvorena bića bez slobodne volje koja služe Alahu. Anđeli su stvoreni od svjetlosti.
Đavo (Sotona)	Pali anđeo najvišeg reda, prvi pobunjenik protiv Boga (Isaija 14:12-15; Ezekijel 28:13-15), koji je naveo čovjeka na pobunu i nastoji da osujeti Plan spasenja (Otkrivenje 12. glava).	Šejtan ili Iblis, praotac džina. Džini nijesu anđeli niti ljudi, već stvorena bića da robuju Alahu. Džini su stvoreni iz vatre (2:268, 7:11-18, 114:1-6). Iblis je pao u nemilost Alaha jer je jedini odbio da se pokloni Adamu (El-Hidžr,

		26-44), zbog čega je izbačen iz džineta i proklet. Prema islamu, postoji razlika između džina u tome što džini mogu biti vjernici ili nevjernici, a šejtani su svi nevjernici. Šejtan je svaki odmetnik od džina i ljudi.
Anđeo Gabrijel (Džibril)	Anđeo u službi Bogu za potrebe Plana spasenja čovječanstva. Proroku Danilu prenio vrlo važne vizije i objasnio njihovo značenje (Danilo 8. i 9. glava). Imao posredničku ulogu u pripremi misije Jovana Krstitelja te rođenja i najave Isusa Hrista kao Spasitelja čovječanstva, Sina Božjeg i budućeg vječnog vladara (Luka 1. glava).	Melek kojeg Muhamed u početku nije mogao identifikovati i koji se predstavio kao Džibril (Džebrail) često je davao vrlo upitne izjave i instrukcije. Upadljiv je slučaj sa Ajšom koju je Muhamed oženio „po naredbi svoga Gospodara Alaha, a Džibril mu je donio njen lik u komadu svilu“. Ajša je tada imala 6 ili 9 godina. Možete li zamisliti Boga i Božjeg anđela koji podstiču poligamiju i naređuju vam da stupite u brak sa djetetom (pedofilija)? Dalje, prema Kuranu, Džibril negira Isusovo mesijanstvo te Njegov identitet Sina Božjeg i spušta ga na nivo običnog proroka. Tako Džibril nije pravi anđeo Gabrijel niti može proći test validnosti za Božjeg anđela.
Nebo (Raj)	Stvarno mjesto gdje Bog prebiva. Nebo će nakon Drugog Hristovog dolaska biti dom spasenih do konačne realizacije Plana spasenja, obnove i repopulacije Zemlje (Ps. 73:25; Is. 33:17; 60:19-20; Jov. 14:2,3; 1 Kor. 2:9-10; Otk. 21:1-3; 21:10-22:5).	Mitološki raj za muslimane, mjesto nezamislivog blaženstva (32:17), vrt sa drvećem i hranom (13:35,15:45-48) i djevicama koje će zadovoljiti sve želje vjernih muslimana (3:133, 9:38, 39:34, 43:71, 53:13-15, 56:8-38, 88:8-16).
Pakao	Proizvod nebiblijskih špekulacija o kazni vječnim mučenjem nepokajanih grešnika, nastao kroz paganska vjerovanja i filozofiju dualizma tijela i duše. Biblija uči da će nepokajani grešnici biti adekvatno kažnjeni i uništeni za vječnost drugom smrću prilikom izvršnog Božjeg suda ognjem (Otkrivenje 20:7-15).	Mjesto vječne kazne i mučenja (14:17; 25:65; 39:26), u ognju (104:6-7) za one koji nijesu muslimani (3:131) kao i za one muslimane čija djela i vjera nijesu dovoljni (50:24-26, 78:21-30).
Božji sud	Ima tri faze: Istražni sud koji prethodi Hristovom drugom dolasku i prvom uskrsenju pravednih, kad završi službu pomirenja u nebeskoj Svetinji i verificuje svaki slučaj u istoriji čovječanstva za spasenje ili za smrt; revizioni sud na Nebu, gdje će spaseni imati priliku da se uvjere u pravednost Božjeg postupanja i suda; i napokon izvršni sud nepokajanima zlima na Zemlji podignutim u drugom uskrsenju.	Događa se na dan uskrsenja kad će Alah suditi svim ljudima. Muslimani idu u raj (dženet), svi ostali idu u pakao (3:142, 183-85, 196-98). Sud se zasniva na djelima (5:9; 42:26; 8:29). Sud se zaobilazi ako neko umre u petak, umre od bolova u stomaku ili umre kao mučenik.
Zagrobni život	Prema Bibliji, nema zagrobnog života posle prve, biološke, smrti. Spaseni će biti uskrsnuti na život u nepropadljivim tijelima. U međuvremenu, ne postoji nikakav zagrobni život u fiktivnim raju, paklu ili čistilištu.	Postoji zagrobni život (75:12) kao idealni život u raju (29:64) za vjerne muslimane, ili paklu za one koji to nijesu. Do suda, mrtvi su u nekom prelaznom stanju, proživljenju duše odvojene od tijela, te njenom upućivanju u „kuću prvog nagrađivanja – kažnjavanja“.

Uskrsenje	Tjelesno za sve ljude u dva odvojena uskrsenja: prvo u proslavljenom tijelu na vječni život o drugom Hristovom dolasku, a drugo privremeno radi izvršnog suda nad nepokajnim zlima (Otkrivenje 20. glava).	Tjelesno uskrsenje, vjerni muslimani idu na nebo, ostali u pakao (3:77, 15:25, 75:36-40, 22:6).
Status čovjeka	Načinjen po Božjem obličju (Postanje 1:26), sa atributima slobode, razuma, morala, kreativnosti, ljubavi, itd.	Nije načinjen po obličju Božjem (42:11). Čovjek je načinjen od zemaljskog praha i (23:12) i Alah je udahnuo život u čovjeka (32:9; 15:29).
Pad u grijeh i prvobitni grijeh	Opisan u Postanju 3. glava. Termin „prvobitni grijeh“ se koristi da opiše posledice Adamovog pada na cijeli ljudski rod (Rim. 3:23; 5:12-23).	Nema prvobitnog grijeha. Svi ljudi su bezgrešni dok se ne pobune protiv Alaha. Oni nemaju grešnu prirodu. Ljudi imaju jednake sposobnosti da čine dobro ili zlo.
Spasenje	Nezasluživi Dar od Boga (Efescima 2:8,9) osobi koja prihvata Božji Plan spasenja kroz Hrista i Njegovu žrtvu, te Hristovo posredovanje (1. Timoteju 2:5) za njega/nju. Djela su odraz vjere i poslušnosti Bogu, ali nikad sredstvo spasenja (Rimljanima 3:20; Galatima 2:16; Isaija 64:6).	Oproštaj grijeha se stiže Alahovom milošću bez posrednika. Musliman mora vjerovati da Alah postoji, vjerovati u fundamentalne doktrine islama, vjerovati da je Muhamed Alahov prorok i slijediti zapovijesti Alaha date u Kuranu – po formuli vjera plus djela u ljudskim naporima da bude dovoljno dobar tj. da prevagnu dobra djela.
Oproštaj grijeha	Jedan od stubova vjere. Bog kroz Hrista može oprostiti svaki grijeh grešniku koji se kaje i prihvata Božju spasonosnu blagodat.	Alah ne oprašta osim rijetko kao arbitrarni čin (4:48, 35:7).
Mjesto za službu Bogu	Nebitno, pošto je služba Bogu stvar unutrašnjih motiva i srca, svakodnevni duhovni i praktični život po Božjoj volji (Matej 18:20; Jovan 4:23,24; 1. Korinćanima 3:16; Filipljanina 3:3). Tipska starosavezna služba Bogu koja je ilustrovala Plan spasenja mogla se obavljati samo na mjestu, u objektu i na način koji je precizirao Bog.	Samo džamija.
Pripovjetke i istorijski događaji	Stvaranje, Potop i Noje, Abram i obećani sin Isak, Mojsije, itd.	Izmijenjeni detalji narativa o Stvaranju i drugim događajima; posebnu težinu ima falsifikat da je Ismailo izabrano sjeme.
Međusobni pogledi	Islam se smatra monoteističkom religijom ali sa vrlo bitnim razlikama u odnosu na biblijsku, čija učenja nikako ne mogu proći test Božje Riječi. Muhamed, prema onome što je poznato o njemu, ne ispunjava kriterije Božjeg proroka.	Hrišćani se smatraju „narodom Knjige“, ali imaju pogrešna vjerovanja (što je sasvim tačno ako se uzme u obzir nominalno hrišćanstvo) i samo djelimično otkrivenje. Islam je jedina religija prihvatljiva Alahu (3:85).

Koliko su Muhamed i autori Kurana zapravo poznavali Bibliju i istoriju? Neke nelogičnosti i anahronizmi Kurana.

Muhamed je tvrdio da se Bog (Alah) prethodno objavio Jevrejima i hrišćanima, ali da su ovi zapravo iskvarili vjeru i izmijenili svete spise, te Stari i Novi savez nisu pouzdani. Po Muhamedu, Kuran predstavlja Božije riječi, i jedina je savršena sveta knjiga. S obzirom na to da se poziva na jevrejske i hrišćanske svete spise kao na nešto što je na početku bilo ispravno, Kuran ponavlja puno biblijskih tema, ali sa očiglednim greškama. U Kuranu nalazimo puno anahronizama, tj. nalazimo da su stvari postavljene van njihovog istorijskog konteksta. Ova činjenica neposredno pokazuje da je u pitanju knjiga pisana od strane ljudi, uz to loših poznavalaca Biblije i istorije, tj. nije

nadahnutu od Boga.

a) Isus bezgrešan, a grešni Muhamed najbolji primjer

Ovo je jedna od mnogih nelogičnosti i besmislica Kurana. Prema Kuranu, Muhamed je najbolji primjer (Kuran, sura Al-Ahzab 33:21) i to ne samo muslimanima nego i svim ljudima (muslimani vjeruju da je poslan svim ljudima prema Kuranu). To jednostavno nije istina. Muhameda ozbiljno doživljavaju samo muslimani, dok Isusa ozbiljno doživljavaju i pripadnici drugih religija osim hrišćanstva, a često se može čuti kako i ateisti ili agnostici znaju cijeniti Isusov moral i učenje.

Kako muslimani vjeruju da je Kuran diktirana Božja Riječ, moraju vjerovati da je Muhamed njima i najbolji primjer. Ipak, u mnogo slučajeva u hadisima Muhamedovi postupci prikazani su zapravo kao vrlo loši. Vođenje ratova, pljačka karavana, terorizam, nekada i okrutnost, poligamija, brak sa djetetom od 6 godina i polni odnos kad je imala 9 godina, mogućnost imanja više žena naspram ostalih, i tako dalje. To znači da je Muhamed s godinama duhovno i moralno nazadovao i postajao sve gori u svakom pogledu, što je siguran pokazatelj nepostojanja stvarne veze sa Bogom, pogrešnosti religije i izostanka posvećenja neophodnog za spasenje (vidi: 1. Mojsijeva 17:2; Matej 5:48; 4:12-15; Rimljanima 6:22).

S druge strane, prema islamu Isus (Isa) je bio čist, tj. bezgrešan. Ipak, autoru Kurana se potkrala greška da kao primjer muslimanima postavi grešnoga Muhameda, a ne Isusa. To je jedna velika nelogičnost i besmislica, jer zašto bi grešan čovjek bio iznad bezgrešnoga, savršenoga. Između ostalog, to odaje Kuran da je ljudska tvorevina. Razlog tome se očigledno krije u činjenici što je to bilo jedino rješenje za osnivače islama da opravdaju svoje djelovanje; tj. da svog čovjeka postave kao onoga koji će predstavljati islam, budući da savršenog Isusa već cijene njima omraženi hrišćani.

„Čuli ste da je rečeno: Voli svoga bližnjeg, a mrzi neprijatelja. A ja vam kažem: volite svoje neprijatelje, blagosiljajte one koji vas proklinju, činite dobro onima koji vas mrze, i molite se za one koji vas klevetaju i progone.“ (Matej 5:43,44)

To Muhamed nije učio, ali Isus jeste. Isus je, dakle, prema svim mjerilima, imao uzvišeniji moral od Muhameda. Problem za muslimane je još veći što oni smatraju da je Isus i u Bibliji propovijedao islam. Ukoliko ga je propovijedao, sasvim je besmisleno da najavi nižeg od sebe po moralu i grešnosti – Muhameda – (novi logički problemi), a Kuran opisuje Muhameda kao najveći primjer. Prema Bibliji, Isus je savršena, utjelovljena, a samim tim i konačna neprikosnovena Božja Riječ (Jovan 1:14).

b) Razapinjanje u Egiptu u vrijeme Josifa (Jusufa) i Mojsija (Muse) (Sura 12:41, 20:71)

U Kuranu nalazimo da su Egipćani praktikovali raspeća kao kaznu u vrijeme Josifa (19. vijek prije n.e.) i Mojsija (15. vijek prije n.e.). Problem je što se raspeća kao vid kazne prvi put javljaju tek u Persiji u 6. vijeku prije n.e., dakle mnogo vjekova kasnije. Odavde vidimo da je Muhamed znao priče o Mojsiju i Josifu, ali ih je „začinio“ novosaveznim detaljima o raspeću kao kazni.

c) Mojsije i Samarićani (Sura 20:35-88, 95)

U Kuranu stoji da je u toku izlaska jevrejskog naroda iz Egipta pod Mojsijevim vođstvom neko po imenu Samirija (ili Samarićanin) naveo Jevreje na to da naprave zlatno tele kao idol kome će se klanjati. Ova priča svakako podsjeća na biblijsku priču slične sadržine koja je nastala mnogo ranije, u vrijeme davanja Zakona na Horevu. Međutim, postoje problemi. Prvo, Biblija u ovoj priči ne spominje nikog s ovakvim imenom. Zapravo, bilo bi jako čudno da je neko s takvim imenom spomenut, s obzirom na to da su i grad Samarija i etnička grupa Samarićana (mješanci Jevreja i drugih naroda) nastali mnogo vjekova kasnije.

Izgleda da je Muhamed pomiješao dvije priče Jevreja iz svoga vremena – priču o izlasku iz Egipta za vrijeme Mojsija i priču o Samarićanima kao onima koji su iskvarili jevrejsku religiju. Jevreji novosaveznog doba su na Samarićane gledali s mržnjom, jer nisu bili čisti Jevreji i religija im nije bila čisti judaizam, već njegov iskvaren oblik. Još jedna priča koja je potencijalno igrala ulogu u Muhamedovoj zabuni je priča o Zimriju, još jednoj ličnosti iz Starog saveza koji je bio dio jeresi, ali ne one vezane za zlatno tele, već iz događaja opisanih u 4. Mojsijeva 25. glava. Dakle, moguće je da je Muhamed pomiješao elemente tri različite priče.

d) Marija, majka Isusova i Marija, Mojsijeva sestra (Sura 19:27,28, 66:12,27)

Ovo je još jedan slučaj miješanja različitih biblijskih događaja i ličnosti koji imaju neki zajednički element u Kuranu. U pitanju je ime Marija (heb. Mirjam), odnosno muslimanska varijacija istog imena – Merjema. Prema Starom savezu, Mojsije i Aron su imali sestru po imenu Mirjam (Marija). Kuran, u skladu s Biblijom, tvrdi da je Marija Aronova sestra, kao i da je Aron (Harun) Mojsijev (Musin) brat (sure 19 i 20), a svi skupa nazvani su Imranovim

sinovima, te je ova starosavezna porodična veza potvrđena. Međutim, u Novom savezu Isusova mati takođe nosi ime Marija. Ove dvije Marije razdvaja oko 1500 godina. No, čitajući Kuran vidimo da je Muhamed nedvosmisleno pomiješao ove dvije ličnosti i smatra ih jednom te istom osobom, te ispada da je Mojsije ujak Isusa Hrista, što je istorijski svakako nemoguće.

Dakle, osoba sa elementarnim nepoznavanjem Svetog Pisma i istorije, dala je sebi za pravo, on ili pisci Kurana, nebitno, da negira vjerodostojnost brojnih stvari od izuzetnog značaja za razumijevanje Božjeg plana spasenja.

e) Izmišljene priče i paganske prakse

U Suri 21:68-70 čitamo priču o Abramom kako uništava paganske idole ostavljajući samo jednog čitavog. Kada su pagani vidjeli šta se desilo, bacili su Abrama zbog toga što je učinio u vatru. Međutim, Alah spašava Abrama iz vatre. Očigledno je Muhamed prihvatio i vjerovao u razne izmišljene priče (Sure 6:25; 8:21; 16:24; 46:17; 68:15; 83:13). Čak je i hadž, jedna od glavnih praksi islama, preuzeta od pagana koji su imali isti običaj pritom kružeći oko Kabe i tako slavili nebeskih tijela; kruženje danas praktikuju i muslimani.

f) Muhamed je koristio navodna otkrivenja od Alaha da bi pravdao udovoljavanje svojim željama i obračunavao se sa protivnicima

Takav primjer nalazimo u Muhamedovom uzimanju žene njegovog usvojenog sina Zejda (Sura 33:4,5,37). Posebno za Muhameda počelo je važiti pravilo da može imati više žena (Sura 33:50) i ljubavnica (Sura 66:1,2). Ni gosti nijesu bili dobrodošli, da ne dosađuju proroku (Sura 33:53).

g) Pogrešna tvrdnja da su hram Kaba sagradili Abram (Ibrahim) i Ismailo (Sura 5:125)

Drugi veliki problem za Islam je Muhamedova tvrdnja da je Kaba sagrađena 40 godina prije hrama u Jerusalimu koji je sagrađen oko 958-951. godine prije n.e. Prateći Muhamedovu tvrdnju, Kaba onda mora biti sagrađena u periodu od 998. do 991. godine prije n.e. Ovo predstavlja veliki problem zato što je Abram živio oko 2000 godina prije n.e. tako da su u to vrijeme o kome Muhamed govori i on i Ismail odavno umrli, što nas dovodi do zaključka da Muhamed nije bio u pravu.

h) Pojava Muhameda prorečena u Bibliji?

Muslimani tvrde da se proročanstva o dolasku Muhameda nalaze u Bibliji, međutim, do dana današnjeg niko nije uspio da ih pronađe a razlog za to je jednostavan – nema ih.

Zašto je sve ovo bitno, neka nam odgovori sam Kuran: „A zašto oni ne razmisle o Kur'anu? Da je on od nekog drugog, a ne od Alaha, sigurno bi u njemu našli mnoge protivrječnosti.“ (Sura 4:82)

U zaključku

Površni poznavaooci religije ili ekumenisti mogu dokazivati kako postoje brojne sličnosti između biblijske vjere i islama. Međutim, pažljiva analiza pokazuje da sličnosti postoje samo u domenu „pozajmljivanja“ Kurana iz spisa Starog i Novog Saveza i donekle u krivično-pravnom sistemu i običajima tipičnim za stari Srednji Istok i semitske narode. Kuran i islamska vjerovanja su puna mitoloških interpretacija biblijskih događaja i nauka, te fantastike i besmislica. Po sadržaju veoma slične apokrifnim spisima koji im i prethode nekoliko vjekova ranije. Teološki, Kuran podrija ili odbacuje gotovo sve fundamentalne biblijske doktrine, posebno one koje se tiču koncepta i realizacije Plana spasenja. Istorijski, Kuran je veoma nepouzđano djelo, sa više različitih verzija, izgubljenih djelova, veoma loše koncipiranog, tekstualno i gramatički nekorektnog materijala i sl. Moramo zaključiti da biblijski Bog i Alah ne mogu biti isti, te da se vrlo vjerovatno politički manipuliralo sa spisima Kurana. Biblija je teološki, tematski, logički, moralno, istorijski, naučno i na svaki drugi način superiornija od Kurana.

No ništa na ovom svijetu nije slučajno. Da nije bilo velikih zastranjenja i otpada od Boga, mnoge stvari bi bile znatno drugačije. Da judaisti i posebno tradicionalno hrišćanstvo (crkva) nijesu duboko zastranili od istina Svetog Pisma, te nanijeli veliku štetu Božjem djelu i počinili brojne zločine, uključujući i muslimanski svijet (sjetimo se samo „krstaških ratova“), teško da bi bilo ikakve potrebe za islamom. Sve što se događa na svijetu, dešava se po Božjem dopuštenju i providenju. Islam se pojavio u VII vijeku kad je crkva zabludjela u svojoj oholosti kao „bič“, opomena i kazna, kao protivteža i brana galopirajućem idolopoklonstvu i paganizmu pod maskom hrišćanstva. Zato nije čudo što je islam napredovao i za relativno kratko vrijeme se raširio po svijetu. Međutim, Božje objave su zloupotrebljavane, pogrešno tumačene; istina zapisana u njima se skrivala. To su jednako činili oni koji su bili protivnici vjere – ateistički filozofi, kao i oni koji su tvrdili da su vjernici – Jevreji, hrišćani, muslimani, a sve u težnji i trci za ovozemaljskom slavom, moći i bogatstvom.

Sledeći citati iz Kurana ohrabruju u pogledu spoznaje istine svih koji žele stati na Božju stranu, bez obzira na nacionalnu i vjersku pripadnost:

„Reci: Ko je neprijatelj Džibrilu? – a on, Alahovom voljom, tebi stavlja na srce Kur’an – koji potvrđuje da su i prijašnje Objave istinite – kao putokaz i radosnu vijest vjernicima.“ (Kur’an 2:97)

„Mi smo objavili Tevrat u kome je uputstvo i svjetlo. Po njemu su Jevrejima sudili vjerovjesnici, koji su bili Alahu poslušni i čestiti ljudi, i učeni, od kojih je traženo da čuvaju Alahovu Knjigu, i oni su nad njom bdjeli. Zato se, kada budete sudili, ne bojte ljudi, već se bojte Mene, i ne zamjenjujte riječi Moje za nešto što malo vrijedi! A oni koji ne sude prema onome što je Alah objavio, oni su pravi nevjernici... Poslije njih poslali smo Isaa, sina Merjemina, koji je priznao Tevrat prije Njega objavljen, a Njemu smo dali Indžil, u kome je bilo uputstvo i svjetlo, i da potvrdi Tevrat prije Njega objavljen, u kome je takođe bilo uputstvo i pouka onima koji su se Alaha bojali... A tebi objavljujemo Knjigu, samu Istinu, da potvrdi Knjige prije Nje objavljene i da nad Njima bdi. I ti im sudi prema onome što Alah objavljuje i ne povodi se za prohtjevima njihovim, i ne odstupaj od Istine koja ti dolazi... Alahu ćete se svi vratiti, pa će vas On o onome u čemu ste se razilazili obavijestiti.“ (Kur’an 5:44-48.)

„O sljedbenici Knjige, vi niste nikakve vjere ako se ne budete pridržavali Tevrata i Indžila, i onoga što vam objavljuje Gospodar vaš. A to što ti objavljuje Gospodar tvoj pojačaće, uistinu, kod mnogih od njih nepokornost i nevjerovanje, ali ti ne izgaraj zbog naroda koji neće da vjeruje.“ (Kur’an 5:68)

Materijal priredio: Institut za izučavanje religije (www.religija.me)

Napomena: Ovaj materijal se slobodno može preuzimati, kopirati i umnožavati.